

Các luồng hào quang, ánh sáng và n liên tục chiếu sáng, nh&#c, âm thanh vang đ&#ng cùng khắp cõi tr&#i

Xin th&#a ngay cùng các b&#n, tôi là m&#t ng&#i đàn ông có m&#t cu&#c s&#ng đ&#y đ&# và h&#nh phúc, t&# lúc thi&#u th&#i cho đ&#n khi k&# cho các b&#n nghe câu t&# chuy&#n có v&# huy&#n bí này. Nh&#ng th&#c s&#, t&#t c&# đã x&#y ra mà đi&#n ti&#n đúng nh&# nh&#ng gì tôi s&#p k&#, không h&# có ý thêm b&#t, đ&#t đi&#u.

Các b&#n tin hay không tin, cũng không ph&#i là đi&#u th&#t s&# c&#n thi&#t, vì ý c&#a tôi là ch&# mu&#n đ&#c có c&# h&#i nói ra t&#t c&# nh&#ng c&#m giác khác th&#ng c&#a m&#t ng&#i đã ch&#t đi s&#ng l&#i trong m&#t kho&#ng th&#i gian khá dài ngay t&#i x&# s&# đ&#c ti&#ng là vẫn minh ti&#n b&# nh&#t này, mà đ&#i v&#i lý lu&#n khoa h&#c, ch&#a bao gi&# có s&# th&#a nh&#n chính th&#c, cho dù chính m&#t h&# là nh&#ng ng&#i đã có m&#t bên c&#nh tôi t&# khi tôi đ&#c đ&#a vào b&#nh vi&#n cho đ&#n khi tôi đ&#c các bác sĩ khám nghi&#m ch&#ng nh&#n đã s&#ng l&#i và đã tr&# v&# sinh ho&#t nh&# bao nhiêu ng&#i bình th&#ng...

Ch&#a h&#t, còn chính m&#t bè b&#n, thân nhân v&# con tôi là nh&#ng nhân ch&#ng s&#ng n&#a c&# mà. T&#t c&#, h&# đã ch&#ng ki&#n t&#n m&#t và v&#n đang hi&#n đi&#n n&#i đây. Tôi ch&#c h&# cũng ch&#ng ng&#i ngừng gì đ&# s&#n sàng làm ch&#ng cho đi&#u tôi t&# thu&#t v&# "m&#t l&#n ra đi và m&#t l&#n tr&# l&#i" c&#a m&#t xác ch&#t h&#i sinh, tr&# l&#i s&#ng ki&#p ng&#i bình th&#ng...

Sáng hôm &#y là ngày sinh nh&#t th&#ng con út c&#a tôi. M&# nó và con ch&#, cùng v&#i c&# các bác các anh ch&# cô chú trong gia đình n&#i ngo&#i c&#a chúng tôi &# đây, t&# c&# tháng tr&#c đã s&#p đ&#t m&#t ch&#ng trình vui ch&#i cho nó. Xem v&#y mà tôi ch&# là m&#t nhân v&#t ph&# trong nh&#ng đ&#p t&# ch&#c nh&# th&# này trong gia đình cho nên tôi ch&# c&#n thi hành đ&#y đ&# nh&#ng gì mà v&# con tôi đ&#ng h&#. Quan tr&#ng nh&#t là vi&#c làm tài x&# lái xe cho m&# nó và hai cháu. Mu&#n đi đâu h&# c&# vi&#c nói, tôi ch&# đi ngay, còn bao nhiêu chuy&#n khác, m&#i ng&#i đã s&#p đ&#t toan tính đầu vào đó c&#.

Nhiệm vụ "then chết" của tôi chỉ có vậy, cho nên, cá nhân tôi, tự nhiên được nhàn nhàn với con hàng, các anh các chị thỉnh thoảng yêu "kể sử", đâm ra sung sướng, chảnh phảnh quán xuyến chuyện gì. Mỗi khi có hội hè đình đám trong gia tộc là tôi cũng lè phè, không bận tâm đến óc tính toán này kia. Muốn đi đâu làm gì tùy ý với cái máy gọi (pager) phải luôn luôn mở (turn-on). Và như thế, bận rộn tài xế của tôi, nhất thiết, không thể là. Lý do cũng dễ hiểu vì các con còn bé, với tôi thì suốt gần 20 năm làm bận rộn với màn hình computer số cũng như nhà nên đôi mắt nàng có đẹp và quyên rũ thướt tha ngời ngời bên cạnh quá ngỡ ngàng nên thời tiết và ban đêm mà bên nàng lái xe đi đâu, kể như ... xúi trêu con đi ăn cơm nhà bằng đi đâu đó.

Là sinh nhật của thằng con tôi được mở nó, các bác các cô, các anh chị nó đến như vào cuộc tụ tập để cho mọi người trong nhà có thời giờ đến tham dự vui chơi ăn uống, đánh bài "mà chảnh", "xì phè", ca hát "karaôkê". Buổi sáng thức dậy đó, giờ ngẫm bao nhiêu với hội hè đình đám gia tộc chúng tôi đã làm nên một thói quen không bao giờ thiếu đi. Một ngày, đến nỗi tôi trong nhà gọi đi order thức ăn rồi chuyên làm thức ăn đãi tiệc, có lúc chuông reo inh ỏi của các chị em bận gái trong nhà gọi đến thì nghe vùng lân cận, chẳng có lúc nào ngừng, đến giờ đây cũng mà bận liên tục...

Dù tôi không có nhiệm vụ phải duy trì cũng không thể nào ngừng nghỉ thêm được với một buổi sáng rộn rịp như thế này, đành phải ra khỏi cái giờ nghỉ êm ả. Đến giờ một anh bận thân, xuồng cái quán quen ở khu Bolsa uống cà phê tán láo, cũng không thể xen vào "đúng đây đến nỗi tôi" đang được với tôi và các cô em xinh đẹp liên hồi.

Tôi chẳng lý do gì làm phiền não với chuyện này giờ ngẫm tôi đã từng không phiền não trước hàng trăm thứ chuyện xảy ra hàng ngày trên đất Mỹ, bèn ra phòng ăn cảm lý cà phê sữa còn mở với tôi đã pha sẵn, rồi tôi lại nghe tiếng với gói thuốc lá bọc ra sân sau, chỉ cái bàn bận như a trờng ngời uổng cà phê một mình, ngắm khung cảnh nhìn nhìn qua làn sương mai rồi cuội chân đi đang được ánh nắng ngày đi tìm cho một màu vàng trác tuyệt.

Trước khi tôi cái bàn nhàn kê ở góc sân, tôi để bên chân theo thói quen được theo con suối nhân tạo mà tôi đã một nhieu tởn kém và công phu thuê thợ gọi "Landscaper" (thợ làm cây cảnh cho gia) đến xây dựng cho, thì ngay khi chúng tôi mua căn nhà giá cũng khá cao nằm trên đồi như này, nên trong khuôn viên sau căn nhà chúng tôi có một khung cảnh tuyệt đẹp sang trọng nên thơ và đẹp mắt với một hòn non bộ đầy màu sắc, các loại cây cảnh Trung Quốc xưa tàng lá đỏ đây bên dòng suối quanh co uốn lượn chảy róc rách với lũ cá cảnh xanh trờng đẹp vàng, chung quanh khu vườn đầy hoa tươi rực rỡ.

Tôi bước trên nh&ng phi&n đá g&p gh&nh còn đ&ng &&t, tr&n tr&t s&&ng đêm. B&ng nhiên bàn chân trái c&a tôi vô ý b&&c l&t vào gi&a hai c&c đá, ly cà phê bên tay trái, gói thu&c lá và cái b&t l&a bên tay ph&i c&a tôi b&t ng& b& h&t tung lên tr&i, c&ng&&i tôi m&t thẳng b&ng ngã ngang trên con su&i nh& mà b& su&i không quá r&ng, & bên kia cũng có nh&ng c&c đá x&p lô nh& lên nh&ch& đ&i đón l&y các đ&u c&a tôi s& đ&p xu&ng m&t cách vô tình ch&a đ&y m&t phút đ&ng h&. Tôi nghe m&t ti&ng r&m th&t to, th&t vang đ&ng trong đ&u tôi r&i không còn bi&t gì & th&c t&i mà tôi v&a hi&n đi&n n&a.

H&N LÌA THÂN XÁC L&N QU&N BÊN V& CON

Ng&&i tôi ngay sau phút &y không còn tr&ng l&c n&a, tôi nghe nh& h&ng trong không gian, vì c&xê đ&ch, đi đ&ng khoan thai th&t th&nh th&i d& dàng, không còn chút tr&ng&i n&ng n& cùng v&i m&t c&m giác lâng lâng h&nh phúc. T& m&t kho&ng 180 đ& đ&ng tr&&c m&t, tôi có th& nhìn rõ t&t c&nh&ng gì hi&n ra tr&&c m&t.

Nh&ng 180 đ& phía sau l&ng, m&i khi ngoái đ&u nhìn l&i, tôi ch& th&y m&t vùng s&&ng tr&ng đ&y đ&c, không có b&t c& v&t th& gì. Tôi còn nghe đ&&c rõ ràng m&i ng&&i đang nói chuy&n v&i nhau lao nhao l&o nh&o h&t s&c &n ào. V& tôi đang cu&ng cu&ng tr& l&i nh&ng gì các ông bà M& đ&n l&p th& t&c, đi&u tra. Th&&ng nh&t n&ng v&n là m&t ph&n có đ&y ngh& l&c, không khóc lóc d& dàng, nh&ng gi&ng nói và tia m&t lúc này thì quá đ&i phi&n mu&n, trông th&t là t&i nghi&p. Hai đ&a con c&a tôi thì vô cùng th& m&, chúng qu&n quít bên c&nh cái xác c&a tôi gi&ng nh& lúc th&&ng có tôi n&m ng& và chúng thì l&n qu&n & bên ho&c xem video con nít, ho&c xoay quanh nh&ng món đ&ch&i đi&n t& trong nhà. Gi& đây chúng im lìm không nói gì c&. Chúng c& dán m&t vào thân th& n&m th&ng đ& c&a tôi đ&t n&m trên m&t chi&c băng ca, s&p s&a đ&&c chuy&n ra chi&c xe c&p c&u đang cùng đ&u chung v&i xe c&u h&a, xe c&nh xát, đèn ch&p loang loáng tr&&c sân nhà.

Tôi đ&&c chuy&n vào m&t b&nh vi&n l&n, qui mô nh&t & g&n nhà m&t cách kh&n c&p sau khi v& tôi ký tên trên nh&ng văn ki&n hành chánh theo đúng th& t&c bình th&&ng. R&i b&n năm v& bác sĩ nam n&ng&&i M& cùng v&i m&t n& bác sĩ gi&i ph&u ng&&i Vi&t Nam bu l&i chung quanh xác tôi. Tùy theo ph&&ng v& c&a t&ng ng&&i, h& đang làm nh&ng th& t&c kh&o nghi&m. Sau cùng, trên t& báo cáo y khoa s& kh&i, h& gi&i thích cho v& con cùng các anh ch& h& hàng trong thân quy&n tôi nghe:

- Ông ta b& té đ&p m&nh đ&u vào m&t viên đá nh&n. Tình tr&ng hôn mê tê li&t n&ng n& nh&ng ch&a ch&t vì thân nhi&t v&n còn, cho nên chúng tôi s& cho áp đ&ng nh&ng ph&&ng pháp c&p c&u

hiện đời như thế đầy hy vọng gì để có một ngày sống của ông ta.

Một hai ngày sau, hiện của tôi cũng chẳng nghĩ gì thân xác cũ của tôi vẫn còn nằm trong phòng hồi sinh với cái chết y sĩ, y tá suốt ngày đêm khám nghiệm, theo dõi, hết sức lo lắng, tận tình. Nhìn thấy và con tôi hàng ngày buồn phiền rũ sa sút bên cạnh xác tôi, tôi cảm thấy ái ngại và thấy xót xa tận cùng nhưng không thể làm hay nói gì hiện đời.

Đã mấy lần tôi đến phòng trực của mẹ và ôm lấy hai đứa con yêu dấu của tôi để nói với nàng rằng tôi không có sao cả, tôi lúc nào cũng khỏe mạnh và có lẽ chỉ ít hôm nữa là tôi có thể trở về, nhưng thật là oái oăm, họ không hề nghe được những gì tôi đã nói, cảm được những gì tôi đã làm như là tôi đã ôm tận ngực đứa con, xoa dịu, nắm tay và hôn chúng, giúp cho việc tôi tránh suýt đi phòng phẫu thuật cái chết đen trong khu parking lot của bệnh viện và giúp mở khóa phòng ngủ cho họ lúc trở về nhà. Có lẽ vì quá xúc động và còn đang bối rối như vậy tại nơi chết chóc của tôi nên họ không hề để ý. Thậm chí, hai đứa như nhà tôi, khi vắng tôi trong những đêm đi ngủ, chúng cứ tròn trĩnh lăn qua xoay lăn trên giường và không ngủ được, tôi đã ôm lấy chúng thì thậm chí chúng bên tai như thì thầm rằng chúng chỉ cảm thấy trong lòng mà không hề biết tại sao mình đang được an ủi vậy, chúng đó mãi chưa nín khóc chìm đắm vào giấc ngủ cho đến sáng hôm sau, như mọi ngày quây quần trong phòng, câu đùa tiên chúng hay lắm là

- Bố đâu?

Mà nó, lại một lần trông trên đôi mắt mẹ, sống vù và để hoe vì thậm chí khóc đã mấy đêm, chỉ như như nói:

- Các con đừng sợ sồn tòm rồi ăn uống rồi vào với bố ở nhà thôi ng, nhanh lên, mẹ đã hứa với bác sĩ đó rồi!

Hai đứa con tôi lăm lăm rủ nhau đi vào phòng tắm. Thấy út còn bé, không thể với tay lấy được cái bàn chải đánh răng riêng biệt mà nó để trên cao nên đang cố gắng nhón gót lên lấy, nhưng bàn tay bé nhỏ của nó vẫn không thể nào với tới được. Cả hai đứa không được, cu cậu tức quá nên như n. Tôi đứng nhìn nó mà phát phì cười, với lấy cái bàn chải để đưa dùm cho nó, nhưng ồ ôi! Bàn tay tôi chỉ đặt vào không mà thôi, chiếc bàn chải bé nhỏ lướt qua bàn tay tôi như lướt vào không khí vô hình, tôi cũng chẳng giúp gì được cho con trai tôi dù chỉ là một

vi&c h&t s&c bình th&ng nh& v&y.

Tuy th&t g&n gửi v& con cùng t&t c& m&i ng& i thân thi&t, chia x& v&i h& t&t c& m&i đi&u, nh&ng tôi không có cách nào tham d& và làm cho h& nghe, h& th&y đ& c ý mình mu&n gì. Tôi n&n chỉ r&i kh&i h& và b&t đ&u m&t mình đi phiêu b&t kh&p n&i v&i ý nghĩ t&i sao h&n tôi không l&i d&ng hoàn c&nh này đ& chu du m&i n&i, m&i ch&n mà lúc sinh th&i, mình t&ng mong &&c đ&&c đ&t chân đ&n ho&c tr& l&i nh&ng vùng đ&t c& h&ng mà đã g&n 20 năm qua, vì l&u l&c và sinh k&, tôi đã ch&a th& tr& v& thăm vi&ng l&i. Nh&t là cái làng C&n Tròn hi&n hòa bé nh& n&m c&nh ven bi&n thu&c T&nh Nam Đ&nh mi&n B&c n&&c Vi&t Nam, n&i mà cho đ&n bây gi& bao nhiêu hình &nh cùng k& ni&m th&i th& u th&n tiên v&n còn in đ&u trong tâm kh&m c&a tôi.

Nh&ng k& ni&m đ&p đ& và êm đ&m đ&n đ& xót xa m&i khi tôi h&i t&ng l&i ho&c ti&c th&m cho qu&ng đ&i th& đ&i c&a các con, các cháu c&a tôi & n&i x& l& quê ng& i, chúng đã đánh m&t h&n đi nhi&u c& h&i đ&&c s&ng và tr&i qua nh&ng ngày tháng bé th&, nh&ng hình &nh thiên nhiên chân ch&t v&n toàn, không h& v&ng v&n chút gì v& nh&ng ti&n b& văn minh c& khí, cho dù so v&i th&i đ&i c&a tôi, đ&i s&ng v&t ch&t c&a chúng tôi đ&y đ& h&n r&t nhi&u. Nghĩ xong là tôi quy&t đ&nh làm theo &&c mu&n.

ĐI VÀO CÕI CHẾT

Nh&ng tôi quên ch&a k& cho các b&n nghe v& nh&ng giây phút đ&u tiên khi h&n tôi r&i kh&i thân xác. Nó th&t là h&u ích và mang tính ch&t khác th&ng. H&u ích, theo ý tôi suy lu&n, là đ& cho chính tôi ho&c các b&n, sau này n&u có m&t l&n nào đó, trong gi& phút lâm chung h&n ph&i l&i kh&i xác, thì mình đã bi&t tr&&c đ& không b& b&ng& và làm theo m&t s& qui cách, ho&c chu&n b& cho m&t chuy&n đi v&nh c&u, không v&ng nh&ng phi&n b&n sau này v& m&t chuy&n nghi&p tái sinh.

Nh& đã k& cho các b&n nghe & ph&n m& đ&u câu chuy&n có v& huy&n ho&c này. Tôi b& m&t tr&ng l&c m&t cách t& nhiên, r&i g&n nh& không còn c&m th&y b&t c& đi&u gì n&a. Nh&ng th&c s& không h&n là nh& v&y. Có nghĩa là tôi v&n còn có riêng ý th&c c&a tôi, v&n còn bi&t th&t rõ r&t tôi là m&t th&c th& đang b& m&t s&c hút vô hình cu&n đi th&t nhanh và th&t m&nh, m&nh đ&n đ&i tôi t&ng không có gì có th& c&n l&i đ&&c. Trong tia nhìn m&i ng& i m&i v&t, tôi có th& th&y th&u su&t t&t c& m&i th& đ&&c che đ&u b&ng g&, b&ng xi măng hay b&ng các lo&i v&i v&c y ph&c trên thân th& m&i ng& i.

Ngay lúc bấy giờ, có khoảng 5 vùng hào quang màu sắc khác nhau với các luồng ánh sáng từ sáu cõi cùng phóng hiện ra quanh tôi và dường như vùng ánh sáng nào cũng có một sức hút riêng rẽ, như sẽ nòng nọc hút lấy tôi và cuốn vào, sau đó sẽ ra sao thì tôi không dám biết. Tôi tự hỏi: "đây là những vùng hào quang và ánh sáng gì? Có nên hòa nhập vào nó?" Mãi vài sau khi được sự gợi ý, tìm được các loại sách thông thiên huyền bí, tôi mới có cơ hội hiểu được ý nghĩa của các hào quang và ánh sáng đó như sau:

- Luồng ánh sáng màu là của Chết Thiên.
- Luồng ánh sáng màu lục là của A-Tu-La.
- Luồng ánh sáng màu vàng là của loài người.
- Luồng ánh sáng xanh là của loài súc sanh.
- Luồng ánh sáng đỏ là của loài quỷ.
- Luồng ánh sáng xám mờ nhạt là của địa ngục.

Riêng tôi thì bay bổng, lơ lửng và thoát đi bổng một thế giới siêu phàm, trôi ra một không gian bí ẩn lạ, chỗ có một bên là bóng tối mê mông và một bên là đầy đủ cảnh sắc tươi sáng, cũng mê mông không kém. Tôi chỉ với trong cõi không vô tận. Tuy không cảm thấy gì đáng lo sợ, nhưng cũng có hơi chút quẫn ngại vì những giây phút sống tại cõi mình.

Bất ngờ, tôi nhận được một sức mạnh đẩy tôi vòng bên ngoài chung quanh các vị Trì minh với vô số các nhóm Không Tịch N (tiên giới). Nào là các vị Không Tịch N của tám chòm sao, Không Tịch N của bốn giai cấp ta bà, Không Tịch N của 3 cõi tam trú, Không Tịch N của 30 vị chí thánh cùng của 80 chòm hành hống, rồi đến các vị anh hùng, nữ anh hùng, các thiên thần, các thiên thần bảo vệ đức tin nam nữ, mới và được trang sức với sáu món mang trên người: một tấm phướn to lớn hình như làm bằng da người, tàn che và cơ hội cũng làm bằng da người. Những vị này và tất cả người cho khói bay lên vi vút, và mang vô số nhấc cơ và làm cho vang động thiên giới bằng cách khua, đập hay rung các loại nhạc cụ để cho chúng phát ra những âm thanh huyền ảo, mạnh mẽ đến như có óc đinh tai. Các vị này cũng như múa theo các nhịp điệu khác nhau. Họ xuất hiện, dường như đến nghênh đón những người và mời là đi, hiện lên những hào quang chói lọi.

Tôi nhìn thấy vô số con người đã có một phần của họ ở đây. Họ tuôn đến đây trước tôi, sau tôi liên tục một đồng loạt, để mời màu da sắc tộc, để các giai cấp lớn bé già trẻ giới như một ngày hội các kỳ lân trên đường trần. Lần lượt, tất cả mọi người được các vị Thiên thần nêu trên đón và đưa vào hai ngõ chính: cuốn hút lên không gian chín tầng hoặc lao sâu xuống 7 tầng địa ngục, rồi sau đó sẽ như thế nào thì tôi không có cơ hội được biết.

Các luồng hào quang, ánh sáng vốn liên tục chiếu sáng, nhả nhả, âm thanh vang động cùng khắp cõi trời. Tôi ngó làn gió mát mát quyện theo hương thơm ngào ngạt tỏa ra cùng khắp nơi. Tôi đứng nhìn mãi, chẳng thấy ai ngó ngang chỉ đến mình, cũng không hề bị cuốn hút vào các luồng ánh sáng ngũ sắc để đi sâu xuống hoặc đi lên một cõi nào đó của tầng trời, tôi đang ở cõi an nhiên tuyệt vời vô cùng, bèn lang thang bâng bâng xoay chuyển tâm thức với miền tục lệ.

Bên không thấy nào tin được hiện tượng hết sức lạ lùng xảy ra cho tôi trong tâm thức như thế này. Đó là, mỗi khi tôi nghĩ đến bất cứ nơi nào, người nào dù còn sống hay đã chết, ở trên gian hay âm giới và mọi việc của muôn chân thành tôi muốn được gặp mặt hoặc được hiện diện nơi đó, thì chỉ trong vòng một "séc-na" người người là tôi đã được tới nơi người người thì, có nghĩa là, nghĩ đến ai, nơi nào hoặc những chuyện vui vẻ cảm xúc, ngay lập tức, tôi cảm nhận được liên hệ một cách rõ ràng đây đây và trên vốn hiện ra lúc thoáng.

Như tôi đã kể cùng các bạn rằng lúc còn bình thường được sống trên, tôi vốn nuôi một ước vọng là được trở về thăm quê hương Cần Tròn của tôi ở tỉnh Bến Việt, nơi chôn rau cắt rốn cùng những kỷ niệm đẹp của tuổi thơ. Tôi cũng đã được về, chỉ trong khoảng vài chục. Nhưng tôi đã thất vọng vì làng cũ còn, nhưng cảnh làng sau hơn bốn năm dâu bể, chẳng còn chút gì là dấu tích năm xưa. Tôi đã cố gắng vẽ nên một cảnh tượng tìm lại một vài di tích, địa điểm trong làng thì tôi đã làm được điều đó. Như con sông như chảy quanh trong làng ra một cái lạch lớn thì đã bị lấp bằng từ thuở nào.

Bên cạnh con sông như hương tây bắc, có cây đa gốc cổ thụ che bóng người gia đình của cha mẹ tôi hiện tại ngôi nhà chính năm gian, có bàn thờ Thiên Chúa ở trên trang trên gác gỗ nhà, hai bên là phòng ngủ có cửa sổ nhìn ra cái sân lót gạch màu đỏ khang trang, gồm một cái bể lớn chứa nước mát tắm dùng để ăn uống cho cả nhà quanh năm không bao giờ cạn, có những cây cau già cao ngất ngút, cảnh đó, là một dãy nhà ngang nối liền nhà trên với nhà dưới gồm có bếp, nhà kho, nhà cho các anh chị em gia đình ở, ở trong nhà và bên ngoài khu vực đó là chuồng nuôi heo thành giống như một cái hình chữ U. Sau dãy nhà bếp là một vườn cây xum xuê trái quanh năm với một hàng rào tre trúc ngập lá vàng.

Chính hàng rào tre trúc này là thiên đường theo ước của anh chị em chúng tôi suốt thời kỳ thiếu tuổi với những giấc mơ trở về hè êm đềm thanh mát hoặc là chờ trên bờ chờ đợi, nghênh chờ. Cũng là lý do riêng biệt kín đáo để chúng tôi tránh cha mẹ, do anh chị em chúng tôi từ làm lý do có chỗ đi về nhà mỗi khi phụng sự, chúng tôi biết là mẹ, có khi ôn bài học hay cùng ăn và ngủ chung nhau cũng chính nơi đây, dưới gốc cây sung thật sai trái năm nào.

Phía sau nhà là cái ao mênh mông của cha tôi nuôi và thả cá vào ao trong những mùa nước lũ hàng năm một mặt cánh đồng ngay đó chảy vào. Đến thời kỳ đi về với vợ, cha tôi đã thả xuống ao biết bao nhiêu là đồng thau đồng ngậm bạc quý giá, là những tài sản mà hồi nước một của gia

Thờ m chí đ n ngôi giáo đ n g c kính v i tháp cao, ng o ngh gi a b u tr i, n i anh em chúng tôi và lữ tr trong làng leo lên đó đánh đáo b t chim, nghe ti ng sáo di u, nay cũng đã thay đ i. Gác chuông đã b s p t năm nào và giáo đ n g thì tiêu đ i u hoang ph . Dân trong làng, c nhiên, tôi không th nào bi t đ c m t ai, thành ra xa l h t, ch ng bù v i b n ch c năm x a, ni m thân ái v i t t c m i ng i trong làng đã tr thành m t s i dây thân tình g n bó, không chuy n gì vui bu n s n g kh x y ra mà nhà này mà nhà kia không bi t, đ chia x , i an. B bi n năm x a b ng ph ng v i nh ng hàng thông ch y dài trên bãi cát tr ng phau tr i ng p lá thông khô sù sì, gi b ng m c lên nh ng cây c u tân l p ch y xa ra ngoài bi n dùng đ ti p nh n và chuy n ch h i s n...

Ngao ngán trong lòng với i giở c mợ ng vớ thăm quê cũ, tôi bèn nghĩ đến một quê hẻo lánh ng thà hai "Sài Gòn" thì ngay lập tức tôi đã đến ng giở a bùng binh của chạ Sài Gòn có công trường Quách Thạ Trang. Trường Quách Thạ Trang cũ nay không còn, thay vào đó là một cái "kiosque" với đầy khu hiu mang nhợ ng ý nghĩ kợ cợ chung quanh. Không khí bợ i bợ m, ợ n ào và ngợ p thợ giở a ánh nợ ng chói chang của mùa hè với nhợ ng cợ n mợ a bóng mây ào xuợ ng bợ t chợ t... Đợ ng phợ nhà của cũ kợ tiêu điợ u với phợ n lợ n là xe đợ p, xe gợ n máy đợ u, xe hợ i chen chúc nhau bò qua lợ n lợ i, nhợ p nhúa ghệ hợ n.

Ngô làm gì cái phở xá xíu tởp và nghèo nàn thế này. Tôi nghĩ đến con đường Trùng Minh Giàn khi xưa. Tìm mãi mà cũng không thấy tên đường nào như vậy, dù chính đây là cây cầu bắc ngang con lạch nước đen ao tù, nơi liến Trùng Minh Giàn với đường Trùng Minh Ký và hồ nước nhà thờ thánh Thomas, nhà thờ Tân Sa Châu, Lăng Gia Cốc rồi đến khu phi trường. Tôi không thể nào quên hay quên những đường phố này được. Những tên các con đường nay đã được đổi thành tên các chiến sĩ anh hùng của chế độ mới. Chính vậy mà tôi ngỡ đã bỏ quên.

Căn nhà lổ u cửa gia đình tôi xưa kia nay vẫn còn đó, nhưng kiểu cách, màu sơn căn nhà cũ nay đã thay đổi hoàn toàn. Nơi đây, cha mẹ tôi đã, cách nhau khoảng 3-4 năm thì hai người cùng với một người bạn cùng đến công tác ở đây, tôi là người con út, nhưng tôi đã không vào trong gia đình các anh chị em. Cha mẹ tôi, dù đã đến công tác lãnh đạo nhưng người say mê theo hình thức mà các em tôi gọi là sang M cho tôi ở đây, dù sao, lúc vào, các anh chị cũng không khiêng người vì không công tác ở đây, tôi là người con út, để con trai mà hai anh chị thì yêu và đến nhiều người

vợ ng nh&t trong gia đình.

Ngày t&c kh&c, tôi đ&o m&t đi tìm hình bóng hai c& trong âm gi&i, nh&ng nào th&y đâu. Tôi đ&nh b&ng s& đi ki&m v& phán quan gi& s& thiên tào đ& tìm ra cha m& sau khi thăm vi&ng gia đình các em các cháu c&a tôi.

Tôi liên t&ng ngay đ&n phía trong căn nhà thì th&y cô em gái c&a tôi, nay đã là m&t bà già th&t s& v&i s& tu&i trên 40 m&t vài năm gì đó, đang ng&i trên võng v&i m&t đ&a tr& còn ph&i i&m trên tay. Tôi bi&t đ&a tr& này là cháu n&i c&a Th&, cô em gái ngang ng&ng c&a chúng tôi ngày nào... Cô Th& v&i đ&a cháu n&i, con c&a th&ng cháu Thăng (con trai tr&ng v& ch&ng Th&) kh&u kh&nh và đ&p nh& thiên th&n đang đ&ng đ&a à i& trên võng. Còn ch&ng c&a Th&, chú Th&nh thì đang m&i mi&t v&i cái ti&m làm xe đ&p & g&n khu L& Gia Phú Th&. Chú Th&nh, lúc này trông cũng t& i& t&t v&i cái hàm râu quai nón, đang "đi&u binh khi&n t&ng" trong phân x&ng ch& t&o c&a mình. Th&ng cháu Thăng thì gi& đây đã là m&t ông k& s& chuyên môn v& tr&ng tr&t. V& nó, m&t cô gái tu&i ngoài hai m&i cũng khá xinh đ&p và tr& trung, cũng đang tíu tít b&n r&n trong m&t ngân hàng.

Còn chú Khoa, em trai k& c&a tôi, có v& đã sang M& v&i tôi, đi cùng tàu v&i hai đ&a cháu trai là con chung c&a Khoa, nh&ng nay v& Khoa đã b& nó đi l&y ch&ng khác ng&ng i& Hawaii, b& Khoa & l&i Vi&t Nam. Khoa cũng đã l&y m&t cô gái tr& đ&p t& Hàn&i vào Nam. Hai v& ch&ng Khoa xem ra cũng h&nh phúc, công vi&c làm ăn có v& là m&t anh nhà giàu v&i hai ba c&a hàng bán đ& đi&n t&, máy hát.

Tôi nhìn th&y v& ch&ng chú &y, nh&ng c& hai l&i r&t vô tình, không đ&m x&a gì đ&n tôi lúc đó v&i tâm tr&ng th&t nôn nao khó t& vì đ&ng c& g&p l&i nh&ng ng&ng i& thân yêu.

Tôi liên t&ng đ&n ng&ng i& b&n thân, anh Nguy&n Đình Kính nhà & s& - đ&ng Hai Bà Tr&ng - Tân Đ&nh. Gi& đây Kính đã nghi&m nhiên là m&t ông trung niên râu tóc b&c ph& um tùm, trông y nh& m&t ông tây mũi t&t, anh đã l&y l&i phong đ& c&a m&t ông công t& khi x&a v&i c&a hàng gia truy&n chuyên làm n&m da gh& cho xe h&i các lo&i.

Tôi nh& l&i t&t c& k& ni&m năm x&a v&i gia đình ng&ng i& b&n chí c&t này cùng hai cô em gái tên H&ng và H&nh. H&ng thì đã đi tu ngay t& năm h&c xong đ&i h&c. Còn H&nh thì nay cũng đã h&t gi&n tôi, nàng v&n gi& nguyên nhân đáng c&a m&t cô ch& nhà, ti&u th& và đài các, trên đôi m&t long lanh ng&n l& thu& nào nay còn v&ng in n&i bu&n v&n c&, thân th& c&a H&nh ch& h&i đ&y đà và v&t s&o trên l&ng vì đ&n pháo kích h&i T&t M&u Thân nay ch& còn l&i m&t v&t m& trên t&m l&ng tròn tr&a, tr&ng m&m nh& tuy&t, khi&n tôi không dám đ& mãi t&m m&t âm l&c có th& trông

Tôi nhìn Hònh mà nghe tâm tởn xao động vui như nghe kẻ niềm tình ái hiên vui. Thôi, Hònh ơi! Âu cũng là duyên mệnh phù du. Dẫu vậy, tôi vẫn ra tròng quân sự, ngẫm nghĩ ngẫm mèn đen như hòn than, dẫu tóc nhưn thín nhưn vui sảng, hòng để cho cái bi đát dặc ngang may rồi bời chích n tranh sảng như thế nào. Cho vì tôi nghĩ p Hònh nên tôi làm tuồng, gieo vãi công công, tôi chích hôn nhân vui nàng theo lối để ngho cái cha mẹ tôi và gia đình cái Hònh. Nàng gieo tôi, buồn riêng suốt nhiếu năm tháng cho đến lúc tôi đến đến c M đã gần bốn năm. Kính báo tin cho tôi biết Hònh đã lấy thàng Hoàng, con trai của C Phán, hơn là một luật sư, nay đang là công viên pháp luật cho nhà nước để ông thầy, như ông hai vợ chồng Hònh, Hoàng không sanh được đứa con nào hết.

Tôi và Kính đ̣u hịu r̄ lý do tuỵt t̄ này t̄ lúc th̄ng Hoàng còn đ̄i h̄c. Nó ̄ nhà giàu, ăn ch̄i hoang đ̄ang chi đ̄a, b̄ b̄nh và s̄ không th̄ có con. Nh̄ng nó đ̄u H̄nh, không cho H̄nh bīt lý do này cho nên H̄nh ch̄ būn vì không có con mà không h̄ bīt t̄i sao v̄ ch̄ng nàng l̄i hịm mūn nh̄ v̄y, sūt đ̄i nàng c̄ đi h̄i h̄c kh̄n vái, mà tr̄i đ̄t l̄i ch̄ng đ̄ng tâm. Tôi nhìn th̄ng Hoàng d̄m t̄c đ̄ang nḡi trong v̄n phòng riêng t̄i tòa án v̄i đ̄m n̄ th̄ ký xōn xuýt hai bên, đ̄a bīt h̄n t̄ng làm cho H̄nh kh̄ s̄ th̄t nhīu. Tôi tr̄ng m̄t nhìn h̄n, tīn l̄i đ̄nh cho h̄n cái tát nên thân, song kh̄ n̄i, tôi v̄n ch̄ là m̄t h̄n ma vô hình, tôi không th̄ nào làm đ̄c c̄ b̄t c̄ chuȳn gì c̄n đ̄n đ̄ng l̄c c̄a m̄t con nḡi trên tr̄n th̄.

Tôi tỉn n i ch H nh đang ng i hong n ng. T m thân H nh tr ng ng n, g ng m t êm đ m v i đôi m t đen đ m bu n su t ki p. Cô ng i i t trong b ng ra m t tách trà nghi ngút khói, đ t trên chi c bàn lim bên c nh cây đàn d ng c m c a H nh, r i khép nép b c vào nhà trong. Tôi đ ng tr c m t nàng, lòng r n lên bao nhiêu là xúc đ ng. B ng H nh có ý đ ng lên. Tôi t ch không dám đ ng tnh gì, bèn đ n bên H nh thì th m nho nh :

- Chào Hẹn anh đi. Rồi tôi hôn nhẹ lên mái tóc Hẹn rồi đi m hẹn ng tr m c a tôi ngày nào.

PHÁN QUAN CÕI ÂM NÓI CHUYỆN QUẢNG BÁO

Rồi tôi nghĩ đến việc phải đi tìm cha mẹ.
Bằng một vài phán đoán hời hợt ra trước mắt, sáng suốt ngó tôi:

11 / 16

L&i có nh&ng ng&i tr&c đây tôi có đ&nh ki&n, xem h& là nh&ng ng&i x&u, & n&i đây h& l&i là nh&ng h&n lành, h&ng ph&c đ&i đ&i n&u h& không còn trong vòng t& sinh tái ki&p, ch& vì h& là nh&ng ng&i trung tr&c không h& gian đ&i che l&p nh&ng ý nghĩ và hành đ&ng th&t s& trong lòng. Nh&ng đa s& nh&ng vong h&n khi còn s&ng là nh&ng k& th&t th& nghèo nàn, sa c& l& v&n, th&ng b& nh&ng hàm oan th&ng kh&, khi v& tr&i, h& l&i đ&c đ&n bù và an &i b&ng t&t c& ân ph&c c&a đ&ng t&i cao.

V& phán quan nhìn tôi ch&m ch&m:

- Th&y r&i thì nên sám h&i, không đ&c t& đ&i chính b&n thân ng&i. N&u không ng&c t&i c&c hình dành cho nhà ng&i không ph&i là đi&u không th& có. Hãy mau quay g&t tr& v&.

Lòng tôi c&m đ&ng b&i h&i. H&a v&i phán quan s& quay v& nh&p xác, tr& l&i đ&ng tr&n cam tâm đ&n tr& cho h&t ki&p ph&m nhân sau khi c& nài n& xin đ&c ít phút gi&y tìm l&i nh&ng ng&i quen bi&t đã l&i đ&i. Phán quan vui lòng ch&p thu&n. Tôi cúi đ&u l&y t& đ& đi ra.

H&n phách tôi siêu thăng đ&n kh&p cõi ta bà, l&ng l&ng thanh th&n, nh& nh&ng t&a nh& s&ng khó& không chút v&ng b&n suy t&. Trong su&t kho&ng th&i gian này, tôi không h& còn l&i chút gì thu&c tr&ng thái vui bu&n kh& &i, &u t& c&a su&t b&ng &y năm tháng đ&ng đ&ng v&i ki&p làm ng&i, cũng không h& b&n tâm v& con đ&ng sinh, lão, b&nh. Ch& có m&i m&t ni&m thanh nh& hân hoan vui v& t&n cùng. Liên t&ng đ&n đ&u, n&i đó đã hi&n ngay & tr&c m&t r&i. Ao &c đi&u gì h&nh ph&c gì nó đã x&y đ&n ngay trong ti&m th&c h& vô. Ngôn ng& và c&m giác n&i đây là ngôn ng& và c&m giác đ&c kinh qua b&ng m&t cách th&c vô hình. Ch& c&n có s& &c ao đã h&n nhiên bi&n thành s& th&t t&c thì.

Tôi đã g&p đ&c h&u h&t nh&ng ng&i quen bi&t thân s&, c& nh&ng cá nhân tôi ch& nghe tâm ti&ng c&a h& lúc sanh ti&n mà ch&a bao giờ có c& h&i thân thi&t. T&t c& đ&u có m&t n&i đây.

Nh&ng tùy theo m&nh nghi&p c&a t&ng ng&i. & ch&n này, có ng&i thì qu&n qu&i th& ph&t kh& hình. Sau đó, s& b& đ&a làm ki&p tái sinh, tùy theo ph&c b&u, công t&i lúc sinh th&i.

Có r&t nhi&u ng&i khi s&ng, ph&i cam ch&u nghèo kh& lam lữ nh&c nh&n, ho&c t&ng b& nh&ng

hàm oan đ& k&, nh&ng v&n nh&t m&c cam tâm, không kinh ch&ng l&i hi&n nghi&p m&nh tr&i. Nay h& là nh&ng ch& li&t v& thu&c gi&i ch& thiên cao c&, h&nh phúc t&t cùng, bay b&ng nh& nh&ng v&i thiên đ&ng trăm h&ng nghìn t&ia, nh&n nh& nh&n nh& ung dung, đàn ca múa hát đúng th&t là c&nh gi&i viên mãn siêu thăng t&nh đ& c&a cõi Thiên Đ&ng.

Có nh&ng vong h&n nam n& dung m&o no đ&y r&u th&t, thú tính dâm ô, m&u th&n ch&&c qu&, h&nh đ&ng lo&i chúng sanh đ& thu tóm b&ng l&c uy quy&n, v& vết cái ăn cái m&c, cùng bao nhiêu danh l&i v&n là c&a chung đem v& cho riêng mình, cùng nh&ng t&t x&u xa đ&e ti&n, ngôn kh&u gi&t ng&&i, d&em pha đ& k&, l&i đ&ng trí l&c, hành h& đ&ng lo&i, h& đ&ng b& qu&n qu&i bi th&&ng, b& banh da lóc th&t, rên xi&t kêu khóc đ&em ngày, ăn u&ng thì đ&&c cho ăn nh& loài ng& qu&, toàn là th&t hôi thúi máu thiu, di&n m&o kinh khi&p khác h&n lúc th&&ng...Thân th& thì l&ã l& ngày đ&em đòi b& đ&c r&a, nh&t là v&i nh&ng vong h&n có ti&n ki&p dâm ô, đ& đ& m, đ&i g&t quanh co.

Phán quan cho bi&t, c&a c&i th&c ph&m cùng h&nh phúc là c&a chung nhân lo&i. T&i sao x&y ra c&nh k& giàu ng&&i nghèo? T&i sao có n&n ng&&i uy quy&n k& nô l&. Nh&ng ng&&i này đã dùng m&u th&n ch&&c qu&, ph& b& lu&t tr&i, nên bây gi& sau khi ch&t, h& ph&i tr& qu& và s& b& đ&a vào h&u ki&p tái sinh, h& s& ph&i làm lo&i súc sanh đ&e ti&n, làm thân trâu ng&a h&u beo r&n rít vì nh&ng t&i l&i tham đ&c tàn nh&n t&o nghi&p trên đ&i.

TR& V& NH&P XÁC

Tr&&c b&i c&nh kinh hoàng nh& v&y, h&n tôi b&ng l&c vào m&t v&ng sáng màu vàng nh&t m&nh mông lai láng. Tai tho&ng nghe nh&ng âm thanh quen thu&c c&a m&y ch&c năm làm ng&&i. Tôi l&i nhìn th&y xác c&a tôi trong m&t căn phòng h&i đ&&ng v&i năm sáu ng&&i mà tôi đã trông th&y h& th& gi&i bên kia. H& đã ch&t th&t r&i vì tôi đã tho&ng nhìn th&y h& b& cu&n sâu vào t&ng lu&ng ánh sáng vô biên, đi mãi ngàn năm và không th& tr& l&i đ&&c n&i này, còn tôi thì t& nhiên b& đ&y b&t ra kh&i s&c hút c&a nh&ng lu&ng ánh sáng đó, đi phiêu b&t đó đây r&i đ&&c phán quan khuy&n cáo ph&i tr& l&i g&p n&i này đ& nh&p xác.

Nh&ng tôi t& tìm mãi mà không th&y đ&&c c&a sinh t& môn n&m gi&a đ&nh đ&u thì làm sao tôi có th& nh&p vào thân xác? Đ&i mãi cũng ch&ng làm đ&&c gì vì c&a sinh môn đ&ng b& b&t kín b&i m&t cái nón có trang b& nh&ng đ&ng c& duy trì s& s&ng cho cái xác c&a tôi. Tôi nhìn th&y m&t cái c&a ph& n&m & k& x&&ng quai hàm bên vai trái, tuy nh& và r&t đau đ&n khi h&n tôi nh&p vào, nh&ng còn cách nào h&n c& ch&!

Những ngoài sân bệnh viện đã lên cao. Hàng ngàn tiếng lao xao báo hiệu một ngày làm việc tấp nập của khu bệnh viện lớn lao này. Và hai đứa con của tôi thì đang ngồi ở chỗ "front-desk" trong bệnh viện, hai đứa ngồi tiếp tục kiên nhẫn ngồi cạnh bên cái xác còn nóng hổi của tôi.

Đúng như hôm nay là thời hạn chót để các vị bác sĩ chuyên khoa vật lý thi họp bàn quyết định về số phận của cái xác không hồn này. Chính nhờ vào những tiếng ồn của khoa học mà ngoài nhiệm vụ duy trì cho cái xác thoi thóp sống, nó còn không biết rời ra như những xác chết bình thường sau chôn 5 ngày cho đến hạn một tuần nữa.

Xem rồi lại vào chỗ khám xôn xao quai xanh mặt lớn của rồi tôi vẫn hết sức, dùng nắm đấm đập vào. Một cảm giác đau đớn tột cùng tột cùng khám hồn tôi trong một khoảnh khắc nhanh chóng. Thoát nhiên, cảm giác đau đớn đó chuyển đổi và chuyển rạn khắp cái thân xác đang nằm bất động trên giường.

Trên thái độ ưu tiên tôi ghi nhận được khi hồn tôi trở về với thân xác cũ đã nằm bất động gần trên một tuần là cảm nhận phiến diện ngọt ngào và còn có một sức nặng nề ghê gớm trì kéo nặng nề trên toàn thân tôi. Tôi như bị kẹt cứng trong một cái khuôn không cách thoát ra được. Sau đó là xúc giác đau đớn tột cùng trên đầu, phía sau óc. Tôi như bị rơi. Điều này không có gì là khó hiểu. Đó chính là vật thể sống sau sự chết của thể xác lạnh lẽo sau khi được các vị tây y chữa trị và khâu lại vết nứt bên ngoài.

Sức trì kéo nặng nề tôi vẫn gặp bao phủ trong toàn thân tôi. Ngoài sự đau đớn về vật thể sống trên đầu, tôi cảm thấy toàn thân như rời rạc, rời rạc đối với cảm nhận. Bao phủ của tôi hoàn toàn trống rỗng sau nhiều ngày được các y sĩ tiếp yu. Thân thể của tôi chỉ được dinh dưỡng bằng những phương thức vật lý y khoa trợ giúp cho nên giờ đây nó bất động làm việc với những đòi hỏi cấp bách nêu trên.

Ngồi chờ đợi một chút một chút như vô cùng tẻ nhạt nhìn lên trần phòng với những hàng đèn neon trên đầu, tôi vẫn như như in chuyển hành trình thiên tiên về qua cõi âm khác lạ trên vòm. Linh hồn tôi không có đầu hiểu hoặc đầu nào của thế giới tích, vẫn như bình thường. Những cái xác của tôi thì thốt sự yếu đuối, bởi nó biết thế giới và bất động đã mấy ngày qua. Với những nghi ngờ, tôi cảm nhận mọi thứ lên, để một nhìn chung quanh căn phòng hời hợt những im lìm với những thân người nằm ngay đó bên trong làn vải trắng. Hình ảnh này tôi đã thấy ban nãy khi tôi trở về, nên không lạ gì làm lạ.

Tôi còn có thể đoán chắc, có hai cái xác, một ở cuối phòng là một cô gái người Mỹ và một là

ng&i đàn ông g&c Do Thái đang n&m cách tôi hai xác n&a. Cô gái M& b& l&n té trên thang l&u và ng&i đàn ông Do Thái thì b& ngh&n m&ch máu. H& b& "ch&t gi&", b& hôn mê, và h& cũng s&p s&a "tr& v&", s&p s&a h&i t&nh gi&ng y nh& tôi v&a m&i h&i t&nh. Tôi t&ng nhìn th&y h& t& gi&i bên kia. C&n đối tr&n gian khi&n tôi vô cùng kh&s& và liên t&ng ngay đ&n thói quen bó bu&c ph&i ăn u&ng c&a ng&i tr&n. Tôi mong v& con tôi th&t chóng tr& vào đ& giúp tôi tr& v& nhà cũ. Mùi nhà th&ng khi&n tôi ng&p th& l&m r&i, l&i còn b& hành h& b&i nh&ng c&n đau đ&n và cái đối k& khô.

Ngay lúc đó, & khóa lách cách kêu lên. Cánh c&a phòng h&i d&ng m& ra. Tôi th&y bóng dáng v& tôi & r& t&m t&m i b&c vào, đi cùng v&i ng&i gác nhà th&ng và m&t hai gia đình ng&i M& khác. Tôi c& g&ng nhúc nhích đ& cho v& tôi bi&t r&ng tôi đã h&i t&nh, đã "tr& v&" m&i đúng. Qu& nhiên, nàng nh&n ra ngay và òa lên khóc um sùm vì quá m&ng r& khi&n ng&i gác phòng h&i d&ng hi&u ra ngay r&ng có m&t xác ch&t đã nằm sáu ngày nay b&ng h&i sinh.

Ông ta ch&p l&y cái đ&n tho&i & trên t&ng và thông báo ngay l&p t&c cho v& y sĩ tr&c hôm đó là m&t n& bác sĩ ng&i Trung Hoa. Bà ta cùng b&n năm v& bác sĩ đàn ông khác xu&ng t&n ch&, kh&o nghi&m l&i "t& thi" h&i sinh c&a tôi r&i ra l&nh cho y tá đ&y chi&c gi&ng c&a tôi tr& l&i phòng c&p c&u hôm nào đ& làm không bi&t bao nhiêu là th& nghi&m khác đ& xác nh&n r&ng th& xác c&a tôi đã ho&t đ&ng l&i h&t s&c bình th&ng, ngo&i tr& v&t th&ng trên đ&u c&n đ&c tái khám đúng h&n và ph&i u&ng thêm thu&c trong m&t vài ngày n&a & nhà th&ng. Đ&i đ&n lúc không còn ai hi&n đ&n, tôi nói qu& quy&t v&i v& tôi:

- Anh không có sao c&. Ch& h&i nh&c đ&u và m&t m&i mà thôi. Em c& g&ng tìm đ& m&i cách đ&a anh v& nhà, khung c&nh và mùi v& nhà th&ng làm cho anh s& l&m. Đi đi em! Đi tìm bà bác sĩ ng&i Tàu n&n bà ta ch&c s& có k&t qu&.

Cu&i cùng v& tôi đã đ&t đ&c s& thành công v&i đ&u ki&n nàng ph&i ký gi&y cam k&t, ch&u hoàn toàn trách nhi&m trong vi&c này. Tôi g&t đ&u ra đ&u cho nàng c& ký gi&y cam k&t. Sau đó, v& tôi đ&iu tôi đ&ng đ&y kho&c hai tay tôi lên vai hai cô y tá đ& tôi ng&i lên chi&c xe lăn, r&i đ&y tôi ra xe đã đ&c nàng lái đ&n đ&u s&n t&i c&a chánh b&nh vi&n đ& tr& v& nhà.

- Th&t là m&t phép l& vô th&ng vì l&i kh&n nguy&n van vái th&n linh Chúa Ph&t liên ti&p nhi&u ngày đêm c&a em và hai con cho anh đ&c thoát kh&i tai n&n ng&t nghèo và qu& là linh hi&n. Em đã đ&c các v& th&n linh nh&n l&i, anh đã h&i t&nh.

Tôi im lặng nhìn dáng vẻ của tôi nghiêm trang thành khuôn khi nhìn ng gì mà nàng đã t&n s&c đ& núu kéo tôi đi s&ng của ng& i ch&ng đ&u p& tay g&i. nh&ng ý nghĩ của tôi thì gi& kín trong lòng không nói gì với nàng c&. Tôi không n& làm tiêu tán đ&c tin thánh thi&n của nàng đ&i với các đ&ng b& trên. Bởi tôi đã b& ch&t đi và s&ng tôi m&t cách tình c&, không ph&i vì th&ng đ& không linh hi&n mà ch& vì đ&nh m&nh cu&c đ&i của tôi ch&a đ&n lúc ph&i ra đi. Th&n linh không h& can đ& vào s& ph&n của m&t đ&n và quá bé nhỏ là tôi.

Đó ch& là m&t tai nạn b&t ng& đ& cho tôi có m&t c& h&i b&ng vàng đi về bên kia th& gi&i, thăm thú, và tìm hi&u xong rồi tôi đ&c tr& tôi tr&n gian đ& đi h&t kiếp ng& i.

Tôi th&m c&m t& n tr&i đ&m, s& tôi ch&a đ&n, còn đ&c sum v&y đoàn t& với con đ& mà ki&m ch&ng thêm nh&ng hi&u bí&t và cõi âm luôn luôn mang tính cách bí m&t muôn đ&i. Ngoài đời này ra, cõi phàm tr&n th&c ch&ng có gì đáng đ& cho tôi c&n ph&i luy&n ti&c đ&n n&i chu&c l&y ngàn v&n kh& đau. Vì có m&y ai ch&u ch&p nh&n m&t s& th&t là cu&c s&ng chính là con đ&ng đ&c rút ng&n đ& tr& v&, tr& v& ch&n quê h&ng vĩnh c&u, xóa s&ch nh&ng v&ng vít, n& n&n với th& gian.